

בע"א (חדרה) 976-12-13 - פהמי דיק נ' עיריית חדרה

בית משפט לעניינים מקומיים בחדרה

בע"א 976-12-13 דיק נ' עיריית חדרה
תיק חיצוני:

בפני כב' השופטת טל תדמור-זמיר

מבקש פהמי דיק
נגד

משיבה עיריית חדרה

החלטה

בפניי בקשה לביטול דו"ח חניה מס' 17243965 מיום 22.10.03 (להלן: "הדו"ח") שניתן למבקש בתחום שיפוטה של המשיבה.

טענות הצדדים

המבקש טוען כי מעולם לא קיבל הדו"ח ואך בחודש 11/2013, לאחר שבני משפחה מסרו לו כי גובים מטעם המשיבה מחפשים אחריו, פנה למשיבה ובפירוט החוב שנתקבל לידי ביום 27.11.13 נודע לו לראשונה אודותיו.

המבקש מלין על התנהלות חברת הגביה הפועלת מטעם המשיבה וטוען כי לא אפשרו לו לשלם את הדו"ח במזומן ללא ביקור מעקלים. כן הלין על כך שהוספו לחוב הוצאות עיקול בעוד בפועל לא הגיעו מעקלים לדירתו. לפיכך טוען המבקש כי מדובר בחוב "מנופח" ויש להורות על ביטולו.

לחילופין מבקש המבקש להעמיד את סכום החוב ע"ס 100 ₪, שהינו סכום הקרן, בעוד החוב עומד כיום, לאחר הוצאות וריבית ע"ס של 1,946 ₪.

המבקש טוען כי המשיבה לא פעלה 3 שנים לגביית החוב ומשכך הדו"ח התיישן ולא ניתן לגבותו.

לטענת המשיבה ביום 29.7.04 שלחה למבקש הודעת תשלום הקנס בגין הדו"ח בדואר רשום במועדים הקבועים בחוק (נספח ב' לתגובה) ולכן יש לראות את המבקש כאילו הורשע ונגזר עליו הקנס, מאחר וחלפו המועדים הקצובים בחוק להגשת בקשה להישפט והמבקש לא העלה כל טעם לאיחור בהגשת בקשתו.

כן מפנה המשיבה להיסטוריית הדו"ח (נספח ג') ממנה ניתן ללמוד על פעולות הגבייה הרבות שנעשו כנגד המבקש, לרבות עיקולי מטלטלין בשנים 2006, 2009, הטלת עיקולים בחשבון הבנק ומשלוח התראות רבות.

המשיבה אף צרפה לתגובתה דו"ח פרוט משלוחי דואר לדו"ח, אישור מסירה מיום 20.6.09 אשר נמסר למיופה כוח של המבקש וכן אישור מסירת דואר רשום לבן משפחתו של המבקש מיום 4.12.08 (נספח ד') וטענה כי משכך, יש לדחות את טענת התיישנות העבירה.

בהתייחס לטענות המבקש בדבר סכום החוב והוצאות הגבייה נטען כי אין זה בתחום סמכותו העניינית של בית משפט זה. לגופו של עניין נטען כי בוצעו פעולות גביית רבות ומשלא שולם הקנס במועד, הפך הוא חלוט והחל לצבור ריבית פיגורים כקבוע בחוק.

דין

לאחר שעיינתי בבקשה ובתגובה לה סבורה אני כי דין הבקשה להידחות ואנמק.

הדו"ח מושא הבקשה ניתן למבקש בשנת 2003 והמועד להישפט בגינו חלף זה מכבר.

סעיף 229 (ח2) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] התשמ"ב-1982 (להלן: "**החסד"פ**") קובע כי במידה ולא הוגשה בקשה להישפט במועדים הקצובים בחוק יראו את הנאשם כמי שהורשע בבית המשפט ונגזר עליו הקנס הנקוב בהודעת תשלום הקנס.

עיון בנספחים ג' ו-ד' לתגובת המשיבה מעלה כי דבר קיומו של הדו"ח מושא הבקשה היה ידוע למבקש לכל המאוחר בשנת 2008.

סעיף 230 לחסד"פ קובע כי "בית המשפט רשאי, לקיים את המשפט גם אם אותו אדם ביקש להישפט באיחור, ובלבד שהתקיימו התנאים האמורים בסעיף 229(ה), בשינויים המחויבים, או מנימוקים מיוחדים אחרים שיפרט בהחלטתו".

שבתי ועיינתי בבקשת המבקש בנסותי למצוא תשובה לשאלה מדוע ישב המבקש בחיבוק ידיים מאז 2008 ועד היום, אולם לא מצאתי כל טעם או הסבר לשאלה האמורה. נשאלת השאלה מדוע לא פנה כבר אז לבית המשפט בבקשות מתאימות?

באשר למועד הגשת בקשה להישפט, יפים דברי כב' הש' ג'ובראן ברע"פ 11165/08 **אריה שורשי נ' עיריית תל - אביב - אגף החניה** (2.6.09):

"כפי שעמד על כך בית המשפט לעניינים מקומיים, המבקש לא השכיל להגיש את בקשתו להישפט במועדים שנקבעו לכך בחוק, ולא העלה נימוק כלשהו אשר הצדיק חריגה מהכלל ודין בטענותיו לגופן, לפי סעיף 230 לחוק סדר הדין הפלילי. (....) משפנה לבית המשפט כשלוש שנים לאחר פקיעת המועד שנקבע לכך בחוק, ומשהפך פסק דינו לחלוט, לא מצאתי פגם בהחלטת בית המשפט לעניינים מקומיים, אשר אושרה על ידי בית המשפט המחוזי, כי אין מקום לקבל את בקשתו להארכת מועד להגשת בקשה למתן רשות להישפט".

וכן דבריו ברע"פ 329/10 **סדגר נ' מ"י** (27.1.10):

"עסקינן בעבירה מסוג "ברירת משפט". על כן יש להראות כי האיחור בהגשת הבקשה להישפט נובע מסיבות סבירות, שכן הנחת היסוד של המחוקק בעבירות מסוג זה היא כי הנאשם כלל אינו מעוניין להישפט בגין מעשיו. שונה מצב זה ממקרה בו לנאשם זכות להישפט מלכתחילה, כברירת מחדל, וניתן פסק דין בהיעדרו, שאז ישנו מקום לשקול ביתר שאת אם ישנו מקום לבטל את הרשעתו (ראו רע"פ 1260/09 **סעיד נ' מדינת ישראל** (לא פורסם, 2.6.2009)). לפי סעיף 230 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], **התשמ"ב-1982** בית המשפט רשאי, לקיים את המשפט גם אם הנאשם ביקש להישפט באיחור, ובלבד שקיימים נימוקים מיוחדים שיפורטו בהחלטה. הדרישה לנימוקים מיוחדים אינה בגדר סרח עודף מילולי מיותר; היא באה להקנות להחלטה להתיר שפיטה באיחור, הצדקה מהותית. דרישה זו לנימוקים מיוחדים מצמצמת את שיקול דעת בית המשפט, וזאת על מנת לא לפגוע בתכליות המיוחדות העומדות בבסיס קיומם של סדרי הדין המיוחדים בעבירות מסוג "ברירת משפט". אכן לכל אדם הזכות ליומו בבית המשפט, ואולם זכות זו אינה מוחלטת ומולה עומדים זכויות ואינטרסים נוגדים. מתן אפשרות במקרים מסוימים להרשיע אדם בהיעדרו או למנוע ממנו להישפט במקרים מסוימים משקפת את "האיזון אותו קבע המחוקק בין זכותו של הנאשם לנכוח במשפטו לבין הצורך בניהול יעיל של ההליך המשפטי" (ע"פ 4808/08 **מדינת ישראל נ' מנחם** (טרם פורסם, 6.1.2009)).

כן ראו ע"פ 4808/08 **מדינת ישראל נ' שרון מנחם** (6.1.09) שם שב בית המשפט העליון על ההלכה שנקבעה ברע"פ 9142/01 **איטליא נ' מדינת ישראל**, פ"ד נז(6) 793 בציינו:

"נחזור, אפוא ונדגיש כי בקשה לביטול פסק דין אין להגיש באופן סתמי וללא ביסוס הטענות המועלות בה. כפי שנקבע בעניין איטליא על המבקש להעלות בבקשתו לביטול פסק הדין את כל טענותיו, כולל אסמכתאות להן ותצהיר מטעמו התומך בבקשתו, ככל הנדרש. בית המשפט המעיין בבקשת הביטול מוסמך לדחותה על סמך האמור בה בלבד; כך ייעשה בוודאי אם הטענות אינן מאומתות והבקשה אינה מגלה עילה לביטול פסק הדין. בית המשפט מוסמך גם לבקש את תגובת המדינה לבקשה, אם ראה צורך בכך, ובנסיבות מתאימות וחריגות אף יזמן את הצדדים לדיון בבקשה אם יראה לנכון".

באשר לטענות המבקש לפיהן המשיבה לא נקטה בהליכים לגביית החוב וכן טענות בהתייחס לגובה החוב, הרי שטענות אלה נוגעות להתיישנות הקנס ומשכך אינן במסגרת סמכותו העניינית של בית משפט זה (ראה לעניין זה ע"פ 3482/99 אריה פסי נ' מדינת ישראל (16.12.99)).

כי כך, ומשהמבקש לא הסביר השיהוי בפנייתו לבית המשפט, אני דוחה הבקשה.

המזכירות תמציא ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, כ"ט טבת תשע"ד, 01 ינואר 2014,
בהעדר הצדדים.